

HEKSENWINTER

Vertaling: Jesse Goossens
Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,
Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2023

ISBN 978 90 477 1319 7

NUR 283

Tekst © 2019 Kaye Umansky

Illustraties © 2019 Ashley King

Oorspronkelijke titel: *Witch in Winter*

Oorspronkelijke uitgever: © 2019 Simon & Schuster UK Ltd 1st Floor,
222 Gray's Inn Road, Londen WC1X 8HB

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier en geproduceerd in de Benelux, waardoor onnodig en milieuverontreinigend transport is vermeden.

Kijk voor spelletjes, lessuggesties en meer op:
www.lemniscaat.nl

Het verhaal in dit boek is verzonnen. Namen, personages, plaatsen en gebeurtenissen zijn ofwel het product van de fantasie van de auteur of fictief gebruikt. Elke gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, gebeurtenissen of plaatsen berust op toeval.

KAYE
UMANSKY

HEKSEN WINTER

met tekeningen van
ASHLEY KING

vertaald door
Jesse Goossens

LEMNISCAAT 8 ROTTERDAM

Voor Andrew

PEKELS

KLANTENSERVICEREGELS

1. WEES VRIENDELIJK.
2. DOE ALSOF DE KLANT ALTIJD GELIJK HEEFT.
3. LUISTER GOED.
4. HOUD DE MENSEN AAN DE PRAAT.
5. LEEF MET DE KLANT MEE.
6. PRAAT OP GERUSTSTELLEND TOON TEGEN MOEILIJKE KLANTEN.
7. WEES ALTIJD BEHULPZAAM.
8. BLIJF ZO VAAK MOGELIJK OPEN.
9. HEB ALTIJD EEN ZAKDOEK PARAAT.
10. GEBRUIK VLEIERIJ.
11. VESTIG DE AANDACHT OP KOOPJES.
12. LAAT NOOIT JE VERBAZING ZIEN.
13. GEEF NOOIT TE WEINIG WISSELGELD TERUG.
14. WEES EFFICIËNT.
15. SMEER MENSEN ALLEEN IETS AAN ALS HET NIET ANDERS KAN.
16. HEB ALTIJD WISSELGELD.
17. STAL VOORWERPEN NETJES UIT.
18. MAAK NOOIT RUZIE MET DE KLANT.
19. SCHREEUW NOOIT.
20. HOUD JE GEVOEL VOOR HUMOR.
21. VERONTSCHULDIG JE VOOR SLECHT WEER, OOK AL IS HET NIET JOUW SCHULD.
22. GA ZORGVULDIG MET ALLE SPULLEN OM.
23. ALS EEN KLANT HET WARM HEEFT, BIED DAN EEN KOUD DRANKJE AAN.
24. PRAAT NIET OVER KIETELSTOF.
25. BELEEFD ZIJN DOET WONDEREN.

MAGENTA SPITS' TOP DRIE TOVERREGELS

1. Lees de gebruiksaanwijzing.
2. Volg het recept.
3. Zorg ervoor dat het werkt.

EEN PAAR DINGEN DIE JE MOET WETEN VOORDAT WE BEGINNEN...

Elsie Pekel leert hoe ze een heks moet worden. Dat had ze niet verwacht. Het gebeurde gewoon.

Elsie woont in het dorp Kleinbrugge, waar ze haar vader helpt in de familiezaak, Pekels Warenhuis. De familie Pekel woont op de zolder boven de winkel. Dat zijn: Elsie, haar vader Albert, haar moeder Tilda en haar drie broertjes – Arthy, Toby en baby Tod.

Elsies leven was vrij gewoon tot ze Magenta Spits ontmoette (ook wel de Rode Heks genoemd omdat ze van top tot teen in het rood is gekleed). Magenta woont in

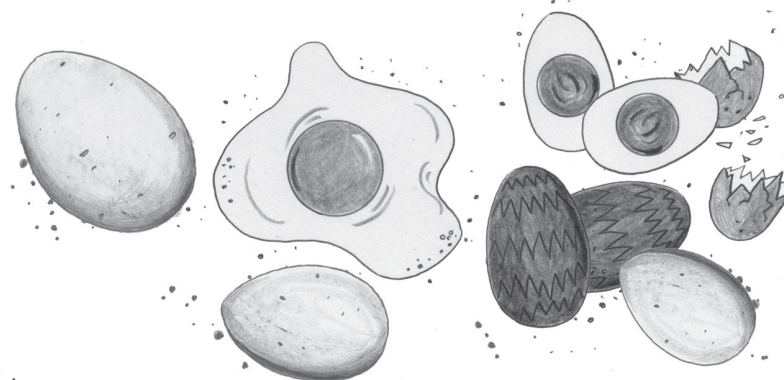

een magisch bewegende toren die normaal gesproken in het Krommevingerwoud staat – het verwilderde bos dat aan Kleinbrugge grenst – en na hun eerste ontmoeting stemde Elsie ermee in om op de toren te passen terwijl Magenta weg was. Elsie hield van het leven in de toren en werd zelfs gek op de chagrijnige raaf Corbett – dus ze grijpt iedere kans om Magenta te bezoeken en meer over toverij te leren.

Elsie kan het inmiddels heel goed vinden met twee andere bewoners van het Krommevingerwoud: Joey de postjongen (die een magisch zwevend mandje bezit dat hij Pieter heeft genoemd en dat hem helpt bij zijn postronde) en Sylfine Groenmantel (die eigenlijk Aagje Wiggins heet en zich altijd kleedt als een bosnimf).

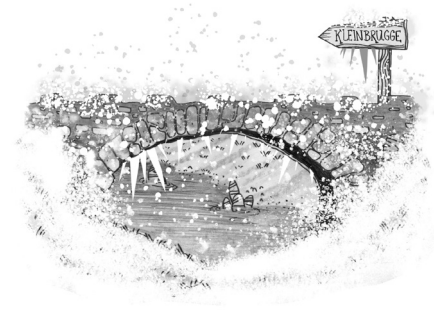
Elsie heeft hét: aanleg voor toveren. Ze kan het eieren laten regenen: elke soort – gekookt of ongekookt, zelfs van chocolade! Ze kan groene kikkertjes laten verschijnen, die ze soms aankleedt, gewoon voor de lol. Ze kan een storm in een glas water laten opsteken. Ze kan mensen en dieren laten stilstaan door een bepaalde toon aan te slaan. Ze kan zelfs in een oogwenk verdwijnen en ergens anders weer opduiken! Maar ze probeert niet te veel toverij te gebruiken, want Kleinbrugge is een ouderwets stadje waar mensen niet zo houden van nieuwe dingen. (Hoewel... een paar maanden geleden werd het overspoeld door heksen, dus het is niet meer zo bekrompen als vroeger.)

Maar er is al een tijdje weinig gebeurd.
Een pompoenwedstrijd. Wekenlang saaie
motregen. Een zoekgeraakte geit. Weer een
week motregen. De geit werd gevonden,
veilig en wel. Nog meer motregen. Nee, er
gebeurt niets spannends in Kleinbrugge...

Tot...

HET SNEEUWT!

Hoofdstuk één **SNEEUW**

Op een nacht stak er een onverwachte
sneeuwstorm op, die de motregen verdreef.
Hij raasde en tierde vanuit het ijzige noor-
den, bleef boven Kleinbrugge hangen en
had er meteen een hekel aan. De volgende
ochtend was de hele stad ingesneeuwd.
De rivier de Miezer bevroor. Reusachtige,
angstaanjagende ijspegels hingen aan de
lantaarnpalen. De hoofdstraat was tot
heuphoogte met sneeuw bedekt. Tegen
de winkelpuizen en huizen waren enorme
sneeuwbanken geblazen. De daken kreun-
den onder het gewicht.

Kleinbrugge wist niet goed raad met sneeuw. Het kwam zo weinig voor dat de stad geen voorbereidingen had getroffen. Er lag nog wel een oude schep in het schuurtje van de burgemeester – evenals een kleine slee en wat zakken zout – maar dat zette geen zoden aan de dijk, want terwijl het sneeuwde, werd het schuurtje tot aan het dak bedolven.

De stad pakte de sneeuwstorm aan door niets te doen. Het was een enorm gedoe dat maar het beste genegeerd kon worden. Iedereen bleef binnen, stookte de haard op en leefde van blikjes voedsel die nog achter in de kasten stonden. Als het begon te dooien, zouden ze wachten tot Karel van de gemeente de modder had opgeruimd. Pas daarna, als de omstandigheden weer acceptabel waren, zouden ze zich buiten wagen. Uiteindelijk zou het gedoe veranderen in een legende en werd het leven weer normaal.

Maar een week later sneeuwde het nog steeds.

Alles was vreemd stil in Kleinbrugge. Het was eigenlijk marktdag – gewoonlijk bruiste het stadje dan van leven, maar nu waren de enige geluiden het zachte gefluit van vallende vlokken en het gedreun en geplof van mini-lawines die langs daken naar beneden gleden. Zelfs Lastpak, de zwerfhond van de stad, had zijn gebruikelijke plek in de deuropening van Pekels Warenhuis verlaten en een warmere slaapplek gezocht.

De sneeuw lag zo diep dat de mensen alleen via de bovenramen met behulp van een ladder uit hun huis konden komen. Dat was veel te avontuurlijk voor de inwoners van Kleinbrugge. Waarom zouden ze zich trouwens inspannen? Ze konden toch nergens heen. Ze begonnen ongeduldig te worden. Ze kregen een slecht humeur en klaagden dat ze hun huis, hun oma en ingeblikte kidneybonen in pruimensap haatten.

En het bleef maar sneeuwen.

Alleen Elsie Pekel bleef niet binnen. Zij ging naar buiten.

Elsie werd behoorlijk goed in toverij – al liet ze dat niet merken, omdat ze niet wilde dat er over haar geroddeld werd. Bovendien moest ze haar vader, Albert Pekel, helpen in Pekels Warenhuis, de familiezaak. Daar werden saaie maar nuttige dingen verkocht. Touw. Emmers. Lelijke beeldjes. Punaíses.

Elsie vond het fijn om met haar vader samen te werken. Hij was erg goed in Klantenservice en Elsie kende alle regels die ze moest volgen om klanten tevreden te houden. (Ze vond de regels ook handig voor het dagelijks leven.) Maar ja, soms – eerlijk gezegd een groot deel van de tijd – was het werken in de winkel saai.

Maar toverij? Dat was verre van saai.

En dat gold ook voor sneeuw, dus Elsie wilde het niet missen! Tijdens de sneeuwdagen ging ze vrij vaak naar buiten en ze hoefde niet eens door het slaapkamerraam

te klimmen. Elsie wist hoe ze de korte weg kon nemen.

Voor heksen betekent 'de korte weg nemen' verdwijnen en ergens anders weer opduiken. Het is eigenlijk heel eenvoudig. Je neemt het geheime woord in gedachten (nooit hardop zeggen natuurlijk, het is geheim), bedenkt waar je wilt zijn en... je bent er! Zomaar. Het doet geen pijn. Het kietelt zelfs niet.

De korte weg nemen was vooral handig als je huis was ingesneeuwd. Elsie vond het niet leuk om op zolder opgesloten te zitten. Haar vader en moeder maakten zich zorgen omdat de winkel niet open kon waardoor ze inkomsten misliepen, dus ze zuchtten veel. Arthy, Toby en baby Tod wilden dolgraag uit het raam springen, wat geen goed idee was, dus dat mocht niet, en daarom waren ze luidkeels verdrietig of ongelooflijk stout. De enige momenten dat ze ophielden met vervelend zijn, waren als ze sliepen, naar verhaaltjes luisterden of jam aten.

's Nachts, als de jongens sliepen, sloot

Elsie het gordijn tussen hun bed en het hare en deed ze een van de volgende vier dingen:

1. Ze ging naar bed omdat het koud was.
2. Ze ging voor het raam zitten en keek naar de sneeuw die in het donker viel.
3. Ze stak een kaars aan en oefende stil-letjes haar spreuken.
4. Ze nam de korte weg naar de stadsbibliotheek.

Dat laatste deed ze het liefst. Ze krulde zich op in de bibliothecarisstoel en las avonturenverhalen bij kaarslicht tot haar vingers te koud waren om de bladzijden om te slaan. De verlaten bibliotheek was de enige attractie die Kleinbrugge op een ijskoude nacht te bieden had.

Op de zevende sneeuwdag zat Elsie, bij het vallen van de avond, in sjaals gewikkeld op de rand van haar bed. Ze besloot een beetje te oefenen met toveren.

Ze had drie spreuken onder de knie: die had ze geleerd tijdens haar eerste be-

zoek aan de magische toren van Magenta Spits. Eieren, kikkers en stormen in glazen water. Elsie kon nu allerlei verschillende eieren tevoorschijn toveren – grote, kleine, rauwe, gekookte, bruine, witte – zelfs chocolade-eieren! Het was gewoon een kwestie van verschillende vingerbewegingen, meestal in combinatie met een kort versje. Chocolade was het lastigst en deed pijn aan haar duimen. Haar kikkers werden ook steeds leuker. Ze kon lieve kleine groene op-

roepen, middelgrote bruine en grote, grijnzende, rondspringende exemplaren. Als ze zich echt concentreerde, kon ze een heel kikkerdansteam laten verschijnen met hoge hoeden en kleine wandelstokken!

Aan de andere kant van het gordijn lagen haar broers te snurken. Ze stak het stompje kaars op de vensterbank aan.

Goed, dacht Elsie. Daar gaan we. We beginnen makkelijk.

Ze bewoog haar vingers en mompelde zachtjes de speciale woorden. Ze toverde een chocolade-eitje uit de lucht, gevolgd door een groen kikkertje. Dat droeg geen hoge hoed en had geen wandelstok; hij zag er zelfs een beetje verloren en koud uit.

Elsie toverde een kleine wollen muts voor hem, gaf hem het chocolade-ei en stuurde hem terug naar waar hij vandaan kwam. Ze overwoog om in haar glas water op de vensterbank een storm op te laten steken. Ze maakte zich wel zorgen dat het onweer iedereen wakker zou maken... maar misschien kon ze het erop wagen? Ze moest het niet verliezen. Dat zou Magenta Spits zeggen. Regelmatig oefenen.

Elsie had Magenta al een tijd niet gezien.

Tijdens alle saaie weken van motregen en vermiste geiten had Elsie gehoopt dat de Rode Heks contact zou opnemen. Magenta's laatste onderneming – een toverwinkel in Kleinbrugge – was tot een plotseling, onverwacht einde gekomen (een lang verhaal over slecht werkende tovertechnologie en wat 'hulp' in de vorm van Sylfine Groenmantel, de slechtste winkelbediende ter wereld). Dus nu woonde Magenta weer in het Krommevingerwoud. Ze had al weken niets van zich laten horen en Elsie had niet de moed om onuitgenodigd bij de toren aan te kloppen.

Misschien hoort geduld hebben bij de heksentraining, dacht Elsie. Ik blijf gewoon oefenen.

Ze wiebelde met haar vingers, die gevoelloos waren van de kou. Hoe moest ze ze opwarmen? Erop blazen leek nooit te helpen. Wat echt nuttig zou zijn, was een verwarmingsspreuk. Bestond er zoiets? Ze kon zich niet herinneren dat er een in de spreukenboeken stond die ze had gelezen. Maar misschien kon ze er zelf een verzin-

nen... Ze had 'het' tenslotte en je kon toch de temperatuur bepalen door warm en koud te mengen?

Ze keek naar de kaars op de vensterbank. De vlam zorgde voor warmte, maar ook voor licht. Ernaast stond haar glas water, zo koud dat er schilfers ijs in zaten. Warm en koud. Als ze die twee nou eens samenvoegde met een simpele spreuk? Dat zou moeten werken.

Ze stak haar linkerhand uit en pakte voorzichtig de kaars vast. Met haar rechterhand tilde ze het rinkelende glas op. Toen bewoog ze haar koude duimen en fluisterde:

*'Heet en koud, koud en heet,
zorg dat ik de kilte vergeet.'*

Het versje was niet erg goed – maar zou het genoeg zijn?

De kaarsvlam steeg op van de lont en zweefde sierlijk door de lucht naar het glas. Hij landde in het water en zonk. Het ijskoude water siste en borrelde even en kwam daarna tot rust. Slierten stoom stegen op uit het glas.

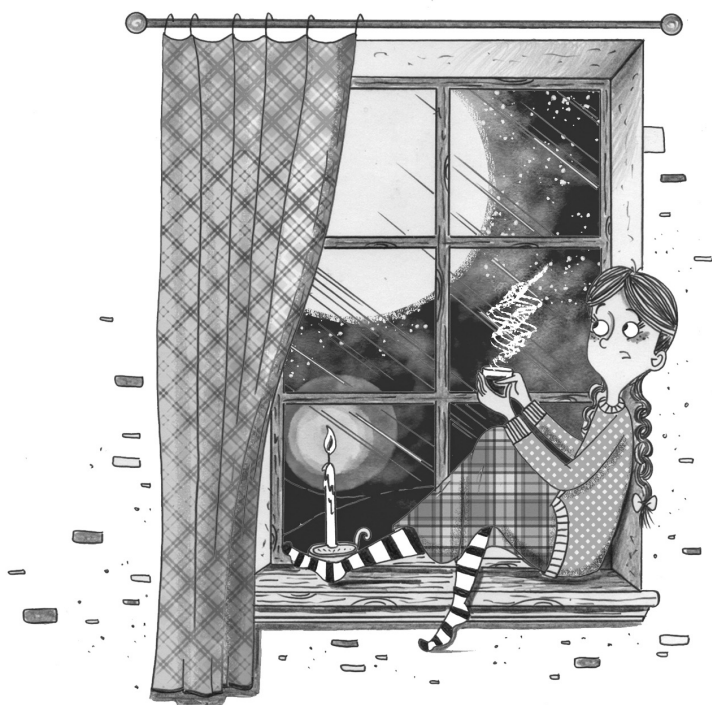
Ja! dacht Elsie blij. Volgens mij is het gelukt!

Ze pakte het warme glas en sloeg haar koude vingers eromheen. Ze bracht het naar haar lippen en wilde net drinken toen ze iets opmerkte.

Buiten viel de nacht...

Maar er viel geen sneeuw! De wolken waren verdwenen. De hemel glinsterde van de sterren en een enorme, bleke maan verscheen.

Het sneeuwde niet meer.

Hoofdstuk twee **ONVERWACHT BEZOEK**

Elsie kon niet beslissen of het goed of slecht was dat het was gestopt met sneeuwen. Het zou fijn zijn om het weer warm te hebben en verse groenten te eten en te wandelen en mensen te zien, maar verder? Alles zou weer normaal worden. En voor je het wist was normaal weer saai.

Op dat moment viel er iets uit de nacht! Het botste tegen het glas, en ze sprong hijgend van schrik achteruit. Wat voor iets vreselijks was er op haar vensterbank geland en staarde haar met kraal oogjes aan?

Een schelle stem zei: 'Wel alle kauwen en braakballen, laat me erin! Ik verga hier van de kou!'

'Corbett!' riep Elsie uit en ze begon te stralen. 'Jij bent het!'

'Wie had je dan verwacht, de Kerstman? Schiet op, ik voel mijn klauwen niet meer.'

Elsie opende met moeite het raam. Op de vensterbank had zich sneeuw opgehoopt. Een kleine lawine gleed over de rand toen het raam openschoof. Corbett hupte naar binnen en schudde verwoed de witte vlokken van zich af. Koude lucht vulde de kamer, en Elsie trok snel het raam dicht.

'Dat,' kondigde hij aan, 'was verschrikkelijk!'

'Ssst, praat niet zo hard, de jongens slapen.' Elsie klopte op het bed naast haar. 'Kom, ga zitten. Hier is mijn sjaal, maak een nestje voor jezelf. Zal ik je even afdrogen? Ik heb net een warm drankje gemaakt, wil je daar wat van? O, het is zo goed je te zien!'

'Stop met dat gedoe, het gaat prima met

me. Ik blijf niet lang. Er is niemand bij de toren!'

'Hoezo? Waar is Magenta?'

'Weg. Daarom ben ik hier.'

'Wat? Hoe? Waarom? Sinds wanneer?'

'De dag voor de sneeuwstorm. Ze kwam niet naar beneden voor het ontbijt. Ik dacht dat ze in haar kamer zat te mokken.'

'Hadden jullie ruzie gehad?' vroeg Elsie.

De relatie tussen Magenta en Corbett ging gepaard met een hoop gekibbel. Ze leken er allebei van te genieten.

'Nou, ja,' bekende Corbett. 'De avond ervoor klaagde ze over mijn avondeten. Ze zei dat haar de eetlust erdoor verging.'

'Wat at je dan?'

'Wormen.'

'En zij had zeker spaghetti?'

'Hoe wist je dat?' Corbett klonk verbaasd.

'Gewoon een gokje. Was dat alles? Een domme ruzie over eten?'

'Ja. Maar het werd een beetje heftig. We waren allebei een beetje... gemeen tegen elkaar en uiteindelijk zei Magenta dat ik

de vreselijkste vogel ter wereld was om mee samen te leven en stampte ze naar boven. Ik dacht dat ze zich gewoon aanstelde, maar toen kwam ze de volgende dag niet naar beneden, dus ging ik een kijkje nemen. Ik had vreselijke moeite met het openen van de slaapkamerdeur – die grote ronde knop, weet je wel – en ontwrichtte bijna mijn snavel. Maar uiteindelijk lukte

het en zag ik dat het bed niet beslapen was. Er lag geen briefje, niets.'

'Doet ze dat wel vaker?' vroeg Elsie. 's Nachts verdwijnen?'

'Af en toe.'

Maar ze zegt het altijd van tevoren of ze laat een briefje achter. Het is een van de regels van de toren: *Als gij de toren verlaat, vertelt de vogel dat gij gaat*. De inwonende raaf moet altijd op de hoogte zijn van de verblijfplaats van de heks.' Corbett schudde zijn glanzende kop. 'Er klopt iets niet, Elsie. Ik wilde je al eerder komen halen, maar ik moest wachten tot het stopte met sneeuwen. Ik neem een risico door hier nu te zijn, want ik mag niet te ver weg gaan. Dat is een andere torenregel.'

'Ik weet het nog,' zei Elsie. '*Vliegt de raaf bij de toren weg, dan wordt gij achtervolgd door pech.*'

'Precies. Ik moet terug. Ik ben bang dat de toren op zoek gaat naar een nieuwe eigenaar.'

'Dat gaat echt niet gebeuren,' zei Elsie. Ze viel even stil. 'Toch?'

'Het zou kunnen,' zei Corbett. 'Het is een werkende toren die maar voor één doel is gebouwd: als ideale woning voor een magisch wezen. Meestal is dat een heks, maar dat hoeft niet. Er zit ook altijd een raaf bij,

die is onderdeel van het pakket. Als de heks en de raaf allebei weg zijn, begint de toren een soort... lege signalen af te geven. *Ik ben verlaten! Waarom kom je niet in mij wonen?* Zoiets. Iedereen kan zomaar binnenlopen. Een slecht persoon kan er intrekken! En dan zien we de toren nooit meer terug.'

'Ik begrijp het. Dus daarom wilde Magenta dat ik die eerste keer op de toren paste. Al was ik toen nog geen heks.'

'Dat was je wel. Alleen wist je het niet. Hoe dan ook, Elsie, we moeten Magenta vinden. Wat als er iets ergs met haar is gebeurd?'

Zijn stem kraakte en hij veegde zijn ogen af met een vleugel. Elsie had hem nog nooit zo gezien. Klantenserviceregeling vijf trad in werking: *Leef met de klant mee.*

'Hé,' zei ze en ze klopte hem speels op zijn gevederde borst. 'Hou eens op. Waarom denk je meteen het ergste? Er is vast een goede verklaring. Ik kom meteen met je mee. Ik schrijf even een briefje aan mijn vader en moeder en pak een paar spullen,

voor het geval ik een tijdje moet blijven. We pikken Lastpak onderweg wel op.'

'Dank je wel.' Corbett rilde even. 'Ik had nooit gedacht dat ik het zou zeggen, maar ik mis haar. Het is eenzaam in mijn eentje met al die sneeuw rond de toren. Er komt niemand langs. Zelfs de Huilerzusters niet.'

'En de post?' vroeg Elsie. 'Is Joey wel langs geweest?'

'Nee,' zei Corbett. 'Een postduif vertelde me dat alle postbezorging is gestopt tot dat het weer is opgeklaard. Kom op, Elsie, laten we gaan. Nu meteen.'

Lastpak spitste zijn oren toen hij krakende voetstappen in de sneeuw hoorde naderen. Hij had zich opgekruld onder een stapel oude zakken in de kapotte kruiwagen die, sinds de sneeuw begon te vallen, zijn onderkomen was. Het was geen slechte keuze. De zakken stonken en jeukten een beetje

– maar Lastpak stonk en jeukte zelf ook een beetje. Ze waren in ieder geval warm, en de dikke laag sneeuw erop zorgde voor een goede isolatie.

Het kwam goed uit dat het dicht bij het steegje van het Warenhuis was, waar Elsie woonde. Vriendelijke, slimme Elsie, die hem vertelde dat hij een goede hond was, hem worstjes bracht en hem meenam op spannende avonturen.

‘Lastpak,’ hoorde hij. ‘Ben je daar?’

Hoera! Het was Elsie!

Grappig. Meestal kwam ze ’s nachts niet langs. Maar dan nog...

Lastpak stak zijn kop tevoorschijn in de ijskoude lucht. Zijn oren waren gespitst en zijn ogen stonden helder.

O, o... Op Elsies schouder zat die chagrijnige Corbettvogel van de toren in het bos. Dat kon alleen maar betekenen dat het tijd was voor avontuur!

En kijk eens aan! Het was gestopt met sneeuwen. Dat was nieuw. En een grote, gele maan en sterren! Allemaal nieuw! Wauw! Wat een geweldige wereld!

‘Gegroet, hond,’ zei Corbett. ‘Lang niet gezien.’

Lastpak kwispelde vrolijk.

‘Geen worstjes,’ zei Elsie. ‘Sorry.’

O... Hij liet zijn staart zakken. Geen worstjes.

‘Ik beloof dat ik er een paar voor je pak zodra we bij de toren zijn. Magenta wordt vermist en we moeten haar vinden. Je wilt toch wel mee, jochie?’

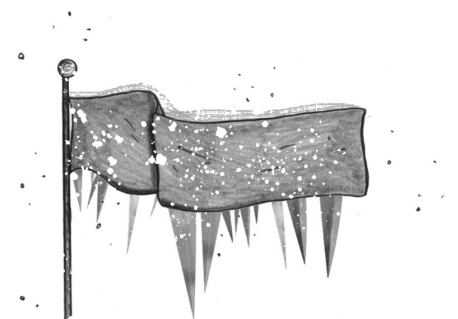
Ja! O ja! Hij wilde zeker mee. Dit was het beste wat hem was overkomen sinds – nou ja, sinds de laatste keer. Hij kronkelde onder de zakken vandaan, sprong in Elsies armen en likte haar kin.

‘Rustig aan!’ snauwde Corbett vanaf

Elsies schouder. 'Je staat op mijn parkeerplaats.'

'Allebei stil nu,' zei Elsie. 'Ik moet me concentreren. We nemen de korte weg.'

En alle drie verdwenen ze. Zomaar.

Hoofdstuk drie **DE TOREN**

Diep in het Krommevingerwoud stond de toren, aan de rand van een besneeuwde open plek. Hij wees als een vinger omhoog tussen de omringende bomen. Alle luiken waren gesloten. De rode vlag was halfstok bevroren. Het trapje naar de voordeur lag diep in de sneeuw. Hij zag er eenzaam uit in het maanlicht. Eenzaam en... ongelukkig.

En plotseling waren ze daar! Elsie, Lastpak en Corbett. Ze stonden voor de deur, hun adem vormde kleine wolkjes in de ijskoude lucht.

‘Zie je wel, Corbett?’ zei Elsie. ‘Ik wist dat hij er niet zonder jou vandoor zou gaan – hé! Wat is er met je aan de hand?’

Lastpak kronkelde verwoed in haar armen om los te komen. Op dat moment klonk er een ritselend geluid van de andere kant van de toren, waar de schaduwen het donkerst waren. Gevolgd door het krakende geluid van... *rennende voeten!*

Lastpak blafte luid, sprong uit Elsies armen en stuiterde in onhandige sprongetjes over de sneeuw voordat hij door de schaduwen werd opgeslokt.

‘Wat was dat?’ zei Elsie terwijl het geblaf van Lastpak in de verte verdween.

‘Geen idee,’ zei Corbett. ‘Misschien zagen de Huilers dat er niemand thuis was en kwamen ze rondneuzen in de hoop iets te kunnen stelen. Of misschien is iemand de toren al aan het verkennen. Om te zien of hij er in kan trekken.’

Misschien, dacht Elsie. Al leek de laatste optie haar onwaarschijnlijk. Maar het konden best de Huilerzusters zijn geweest.

Ze wist dat Lastpak ze echt niet mocht. Evie en Ada, twee oude dametjes met lieve glimlachjes en parasols – en wolvenstaarten – en nogal lange vingers, die iets hadden met emmers. Aan de andere kant waren zij met z’n tweeën en het leek er toch op dat ze maar één paar voeten hadden gehoord.

‘Is de voordeur op slot?’ vroeg ze aan Corbett.

‘Natuurlijk,’ zei Corbett. ‘Ik vlieg door de schoorsteen en haal de sleutel.’

‘Wacht even.’ De sneeuw onder Elsies voeten kraakte toen ze naar het trapje liep. ‘Hallo, Toren,’ zei ze. ‘Mag ik binnenkomen, alsjeblieft?’

Onmiddellijk, zonder enige aarzeling, zwaaide de voordeur open.

In de kleine gang ging vanzelf een lamp aan, die aan een haakje hing. Elsie stapte naar binnen en Corbett vloog nog net achter haar aan, voor de deur zachtjes sloot. De vloer en de muren beefden toen de toren een soort welkomstrilling gaf,

gemengd met... wat? Opluchting? Was dat het? Hoe dan ook, Elsie wist dat hij blij was haar te zien.

Even later knetterde er een vrolijk vuurtje in de haard, de gordijnen waren dichtgetrokken en alle lampen brandden. Elsie zat opgekruld in de schommelstoel met een mok warme chocolademelk en een groot stuk bananencake, geleverd door de magische provisiekast van de toren. Het was goed om iets anders te eten dan soep uit blik en een eindeloze hoeveelheid eieren. Ze wiebelde vrolijk met haar tenen in de warmte. Corbett zat op zijn houten zitstok in de hoek en zag er moe uit.

Elsie toverde in haar chocolademelk een klein onweer tevoorschijn. Tussen de slokken door rolden er golfjes over het bruine oppervlak, alsof ze door een kleine storm werden opgezweept. Af en toe schoot er een bliksemschichtje uit de miniatuurwolk die vlak boven de rand zweefde, gevolgd

door een kleine donderslag. Als drankje was het zowel troostend als interessant.

‘We moeten een plan maken,’ zei Elsie. ‘Ten eerste, weet je absoluut zeker dat Magenta geen briefje heeft achtergelaten? Heb je in haar kantoor gekeken?’

‘Natuurlijk. Slaapkamer, kantoor, buitendeur, theepot, overal. Niets.’

‘Als het licht is, zullen we de Magiscoop uitproberen,’ zei Elsie.

De Magiscoop stond helemaal boven in de toren. Het was een lange, koperen buis op een statief. Je drukte op de speciale rode knop aan de zijkant, zei de naam van degene die je zocht en dan zag je hem door de kijker, waar hij ook was! Je kon inzoomen, uitzoomen en de persoon zelfs horen praten.

‘Hij is kapot,’ zei Corbett. ‘Het glas is gebarsten door de vorst en de toverknop is bevroren.’

‘Misschien kunnen we iets vinden in *Alles wat jij moet weten*,’ stelde Elsie voor.

Dat boek was de eerste keer dat Elsie op de toren paste door Magenta achtergelaten en had toen echt geholpen. Het leek erop dat je er *echt* alles in kon vinden wat je moest weten.

‘Het enige wat we moeten weten is waar Magenta het heeft neergelegd. Je weet hoe ze met haar spullen omgaat.’

Corbett sperde zijn snavel wijd open en geeuwde. ‘Sorry, Elsie. Ik heb niet goed geslapen. Kunnen we het er morgen verder over hebben? Ik ben nu te moe om helder na te denken.’

‘Natuurlijk,’ zei Elsie. Ze geeuwde ook en merkte opeens hoe moe ze zelf was. ‘Ik ben ook rijp voor mijn bed. Ik kijk even of Lastpak terug is.’

Dat was hij niet. In het maanlicht waren de pootafdrukken in de sneeuw zichtbaar, die tussen de donkere bomen verdwenen. Elsie haalde de bezem en veegde de stoep sneeuwvrij, daarna maakte ze met behulp van de keukenmat en het

kleed van de schommelstoel een bedje voor Lastpak op de trede. Het was bitter koud. Hij zou blij zijn als hij ergens onder kon kruipen als hij terugkwam. Ongevraagd toverde de toren heel attent twee worstjes in de magische provisiekast. Elsie liet ze buiten achter met een kom water.

Ze deed de deur op slot en zorgde ervoor dat de luiken van het keukenraam goed waren vergrendeld. Ze poetste haar tanden, zette het haardscherm op zijn plek en doofde de lampen. Ze liet één kaars branden.

‘Welterusten, Corbett,’ riep ze zachtjes in de richting van de donkere hoek. Geen antwoord. Alleen een uitgeput gesnurk.

Elsie pakte de kaars op en beklom de trap naar de kleine blauwe kamer die ze als de hare was gaan beschouwen. Het was te donker om veel te zien, maar ze zag de foto van het Warenhuis boven het bed. De afbeelding leek bij elk bezoek veranderd. Deze keer was de winkel bedekt met sneeuw.

Ze had het gevoel dat er in de kledingkast nieuwe kleren op haar lagen te wachten – de toren scheen er plezier in te hebben haar op die manier te verwennen – maar ze zou tot morgen wachten om daarnaar te kijken. Want dat heerlijke bed wachtte. Het bed waarin het voelde alsof ze op de zachtste wolken zweefde. Het bed waarin ze lekkerder sliep dan waar dan ook.

In een afgelegen deel van het bos stond Lastpak hijgend bij een hultstruik. Hij had

echt genoten van de achtervolging. Het was fantastisch! 's Nachts door een besneeuwd bos rennen was veel spannender dan midden in de hoofdstraat van Kleinbrugge zitten bedelen, wat hij het grootste deel van het jaar deed. Jagen hoorde bij een hond! Het bracht een glans in de ogen, een blaf in de bek en een parmantige kwispel in de staart!

Maar helaas was het voorbij. Tot zijn verbazing was wat of wie hij ook had achtervolgd, verdwenen. De rennende voetstappen waren plotseling gestopt. Stilte. Niets. Weg.

Lastpak bleef staan om even goed te luisteren. Hij liep een paar passen door, zodat hij zichzelf kon overtuigen dat hij alles had geprobeerd, en stopte toen omdat het duidelijk geen zin had. Hij kon net zo goed teruggaan naar de toren. Hopelijk lag er een worstje op hem te wachten. Bovendien werd het kouder. Veel kouder. Zo koud dat zijn neus pijn deed. Het voelde alsof er kleine, onzichtbare tandjes in beten.

En toen...

Lastpak spitste zijn oren. Hij hoorde het geluid van schellebellen.

Klingelende belletjes klinken prachtig – hoog en zilverachtig, een streling voor het oor. Maar schellebellen zijn anders. Die klinken hard en blikkerig, alsof er pannendecksels tegen elkaar worden geslagen. Je kaken klemmen ervan op elkaar en je wenst wanhopig dat het geluid stopt.

En nu kwamen die afschuwelijke, hoofdpijn veroorzakende, valse schellebellen dichterbij. En wat waren die andere geluiden? Krakende hoeven, zware ademhaling en een vreemd, suizend, glijdend geluid...

Lastpak liet zich op zijn buik vallen

en kroop achteruit onder de hulststruik.
Wat er ook aankwam, het beviel hem niet.
Hij zou zich onder de struik verstoppen en
zich niet verroeren tot het weg was.

Jeetje! Daar was het...

Tussen de bomen verscheen een... wat?
Lastpak wist het niet. Zoiets had hij nog
nooit gezien!

Hij wist wat het *niet* was. Het was geen
wagen of kar of koets, want het had geen
wielen. Lastpak wist wat wielen waren. In
Kleinbrugge lag hij soms op zijn rug in het
midden van de weg, rollend in het vuil,
waardoor het al het verkeer moest stoppen.
Aan dat soort acties had hij zijn naam te
danken. Maar dit – dit ding had geen wielen.

In plaats daarvan had het glijders. Slanke,
superlange zilveren glijders die aan de
voorkant in een golvende krul omhoogstaken.
De glijders maakten een slee van het
ding. Maar wel een buitengewoon vreemde
slee. Want in plaats van een zitje of bankje,
stond er een heel huis op de glijders!

Het huis leek helemaal uit ijs gehouwen.
Het had vier ramen en een deur. Scherpe

ijspegels hingen als slagstanden aan het
dak. De ramen waren bedekt met dik,
zwart ijs, zodat je niet naar binnen kon kijken.
Degene die er woonde hield duidelijk
niet van bloemetjesgordijnen en kleurige
plantenbakken.

De arrenslee werd getrokken door – tja,
wat anders? Een enorm rendier! Maar het
zag er niet erg vriendelijk uit. Het had boze
gele tanden, boze oogjes en een enorm
boos gewei dat uit zijn brede voorhoofd
groeide. De schellebellen hingen aan een
ketting om zijn nek en het rendier was
daar duidelijk niet blij mee. Je zag meteen
dat het een slecht idee zou zijn om tegen
dit rendier te beginnen over speelgoed, de
Kerstman of gelukkige kleine kinderen.

Lastpak, die vanuit de beschutting van
de hulststruik naar deze bijzondere
verschijning staarde, wist niet wat hij hiermee
aan moest. Schellebellen. Een groot, boos
dier met een takkenkapsel. Een raar ijshuis
op ski's. Een algehele sfeer van dreiging.
(Zwerfhonden kunnen dreiging heel goed
herkennen.)

Vanuit het sleehuis klonk een scherp bevel.

‘Spike! Stop.’

Het rendier stopte. Het geschellebel gelukkig ook.

De stem sprak opnieuw en deze keer klonken ook drie andere stemmen:

‘Hoe fer nog?’ vroeg de eerste stem ongeduldig.

‘Ik weet het niet zeker,’ antwoordde een tweede. ‘Nog een flink stuk, sou ik segge.’

‘Je hep de toren gefonde, je hep de toren gesien, en nu weet je niet zeker waar die flinking toren is. Seg je dat?’

‘Het is lastig, pap,’ zeurde de tweede. ‘Alle bomen sien er hetselfde uit in het donker. En er sat een dolle hond agter mijn aan, tog?’

‘Je hat hem moeten befriesen!’ snauwde stem één. ‘Wat seg ik je steeds? Je hep die kragt, gebruik hem dan!’

Stem twee mompelde iets onverstaanbaars.

‘Wat?’ zei stem één. ‘Wat seg je?’

‘Ma segt dat het niet mag,’ mompelde stem twee.

‘Nou, je moeder is er niet, hè? Nu ben je bij mijn, en we doen het op mijn manier, begrepe?’

Er klonk meer onduidelijk gemompel van stem twee.

‘Dus jij seg,’ sneerde stem één, ‘dat één hondje naar je blaft en je daarom de weg niet terug kunt finde?’

‘Ik hebt geen kaart in mijn kop, hè?’ protesteerde stem twee.

‘Je hebt niets in je kop, soon. Je hat je broer moeten laten kijken.’

‘Alsof hij het beter ken,’ zei stem twee mokkend.

‘Eg wel!’ zei een nieuwe, derde stem.

‘Ik ben het sat om in sirkeltjes te rijden,’ onderbrak een vierde stem hen. Deze keer was het een meisje. ‘Ik wil naar bed.’

‘Daar sorg ik voor, prinses, kom in orde,’ zei de eerste stem, liefkozend nu. ‘Spike,’ riep hij. ‘Stop maar voor fanafont! Soek een goeie plek voor ons.’

Lastpak keek toe hoe Spike het rendier boos en met rinkelende schellebellen het vreemde huis wegsleepte tussen de bomen.

Wat betekende dit allemaal?

Lastpak wist het niet. Hij was een hond.

Hij moest het Elsie vertellen. Zij wist vast wel wat er aan de hand was.

Kon hij maar praten.